

Hur ser autentiskt, organiskt församlingsliv ut? Del 1

Följande är ett översatt blogginlägg från Frank Violas blogg:

<http://frankviola.wordpress.com/2009/05/01/what-does-authentic-organic-church-life-look-like-part-i/>

Jag har döpt det här inlägget till "autentiskt organiskt församlingsliv" av den enkla anledningen att begreppet "organisk församling" är i ropet just nu, och begreppet klistras på alla typer av församlingsformer, vissa av dem påfallande icke-organiska till sin natur.

Efter det publicerade blogginlägget "Are You in the Wilderness?" [red. översätts till "Är du i ödemarken?"] kommer här en berättelse där en man beskriver sin upplevelse av ett organiskt uttryck av församlingen. Det kommer fler.

Lägg märke till att en autentisk organisk församling är verkligt missionerande i den bemärkelse att den upptagits av en genomträngande uppenbarelse av Guds storslagna mål, vilket är Hans eviga syfte. Och det syftet sträcker sig långt utanför den snäva målbilden av frälsning och befrielse.

—

Jag växte upp i ett kristet hem och besökte kyrkan så ofta dörrarna var olåsta. Jag visste hur jag skulle leva och bete mig som en god kristen. Du skulle kunna säga att jag var ett mönsterbarn. I slutet av gymnasiet och i början av mina högre studier mötte jag en grupp kristna som tände en eld inom mig som jag aldrig trodde var möjlig. Jag såg deras passion för att känna Kristus på ett djupare sätt och de verkade verkligen känna Kristus mycket djupare än vad jag gjorde.

När jag mötte dem upptäckte jag att min egen tro och kunskap om Kristus var väldigt ytlig. Jag insåg att även om jag tyckte om att gå till kyrkan för att vara med vänner och familj, så såg jag på kyrkobesöken som en plikt att genomlida för att få "hänga" med dessa före och efter söndagsskola, gudstjänster och ungdomsmöten.

Tyst satt jag av predikan efter predikan i hopp om att de skulle ta slut så att vi kunde gå på restaurang efteråt. Bara minuter efter predikan hade jag glömt bort vad som sagts. Jag hade redan hört om att jag borde gå till kyrkan mer, att jag borde ge tionde oftare, att jag borde läsa Bibeln mer, och att jag borde vittna mer. Det var inte förrän jag mötte de här andra kristna som jag insåg att alla de tidigare församlingar jag varit medlem i inte släckte den törst jag hade efter Jesus. De gav mig regler och föreskrifter istället för liv. Istället för att växa till i Kristus, så "dog jag på vinrankan", fylld med fruktan, skam och otillräcklighet. Jag tyckte faktiskt inte om att prata om Herren. Jag

var inte heller så frimodig att dela Jesus med icke-troende. Jag frågade mig själv; om jag nu var en så god kristen som jag trodde att jag var, varför känner jag mig då så misslyckad?

Ju mer jag umgicks med de här troende, desto mer ville jag känna Kristus på det sätt de gjorde. Jag drogs till Kristus som en mal dras till ett gatuljus. Gradvis började jag spendera mer tid med dem och började gå till deras möten. Deras möten var fria och öppna. Det fanns ingen liturgi. Det fanns inget ordinerat prästerskap. De behövde faktiskt inte det. Det fanns gott om troende som hade mött Herren och som hade uppmuntrande saker att dela med de andra.

De behövde inte ha någon som gav dem tillåtelse att tala. De behövde inte någon som begravnade dem i regler och livlösa förpliktelser. De skrev många av sångerna själva. De bad tillsammans, tog tid att prata med Jesus orepeterat och från hjärtat. De möttes som om Jesus verkligen var med dem i rummet. De behandlade varandra som en familj i vilken de älskade varandra.

Efter en kort tid så insåg jag att detta organiska uttrycka av Kristus var precis det som jag saknat. Jag började att längta starkt efter att träffa dessa troende. Jag gick till deras möten och fick träffa en mycket större Herre än bara någon som dog för mina synder. Jag såg mycket större djup i Honom.

Jag var inte längre nöjd med att bevittna en föreställning. I dessa organiska möten började jag känna en längtan efter att få dela med mig, till mina bröder och systrar, om vad jag sett av Herren. Istället för att vara passiv började jag nu tycka att det var lätt att komma i funktion och att bidra. Varje möte hade friheten till att vara annorlunda än de tidigare. Ibland sjöng vi i timmar. Ibland var de troende så ivriga dela vad Jesus hade gjort i deras liv den veckan att de höll på att spricka i sömmarna. Ibland satt vi tysta i vördnad inför Herrens storhet. Ingen behövde säga till oss att göra de här sakerna. Anden rörde vid oss på det här sättet så de hände helt enkelt spontant. Vi åt ofta tillsammans, som en riktig familj.

Ibland delade vi Skriften med varandra. Andra gånger så agerade vi scener och berättelser ur Bibeln som kastade ljus på och gav insikt i Kristus. Vi träffades under hela veckorna. På morgnarna stämde en broder träff med en eller två andra, och systrar träffade systrar. Och vi sökte Herren i bön och begrundade Skrifterna tillsammans. Vi började våra dagar med Kristus. På kvällarna öppnade ibland medlemmarna sina hem för att dela Jesus och en måltid. Vi möttes, bröder och systrar, för att gemensamt ta beslut i frågor som rörde församlingen. Och vi delade ansvaret att kärleksfullt ta hand om varandra.

Om vi inte hade några angelägna behov, så sjöng vi till Herren och sökte Hans närvaro tillsammans. Om det fanns en medlem i nöd så kom vi på sätt att hjälpa

denne. Ibland så planerade vi sätt att välsigna varandra bara för blotta nöjet av att göra det. Ibland så satt singlarna barnvakt åt föräldrarna för att ge dem en utekväll i staden. Ibland när någon av bröderna eller systrarna åkte på en lång resa, så kunde hela församlingen dyka upp på flygplatsen för att välkomna dem hem. Då kunde vi ha ett möte mitt i flygplatsen.

Det hände alltid något där du kunde dela Kristus och tillsammans dela kärleken till Herren. Vi brukade också ha spontana tillfällen för evangeliserande till de som ännu inte mött Jesus. I allt vi gjorde var Den Heliga Anden fri att röra sig och ändra riktning på händelserna. När vi samlades fick jag se Kristus förhärligad och upphöjd. Vi gjorde hela tiden upptäckter i Honom. Varje gång såg jag Honom på ett nytt sätt och jag ville se mer.

Känslan av skuld, skam och ovärdighet var borta. Jag hade fått en passion i att känna Kristus på ett djupare sätt. Jag har slutat tyna bort på vinrankan. Jag har nu fått uppleva den verkliga frihet som kristna kan uppleva när de möts organiskt, precis som den första församlingen gjorde.

(En manlig, internationell marknadsförings- och företagskonsult)

Ett utdrag från introduktionen till boken "Reimagining Church".